

[Steincke.]

lange, de skulde sætte sig ind i, endside kunne forberede et saa stort Lovforslag som dette.

Med Hensyn til mine Bemærkninger om Sproget vil jeg gerne henvise til mine Udtalelser før. De rummer ikke nogen som helst almindelig Kritik af Kommissionens særdeles respekterlige Arbejde. Det, jeg sigtede til, var kun Formuleringen af enkelte Paragraffer; dem skal jeg komme nærmere ind paa i Udvalget.

Den højtærede Justitsminister gav et Kursus med mig som Enedeltager, et Kursus i Liberalisme, i Arverettens almindelige Teori og i Tvangsarverettens Speciale — denne Belæring skal jeg skænke den højtærede Minister. Jeg har nemlig intet som helst til overs for de Samfunds- eller andre Teorier, der alene lader sig opfatte med Følelsen, saaledes som Tilfældet var med hans Liberalisme, der i Praksis giver de mest stødende Resultater, altsaa for en fornuftsmæssig Betragtning. Den Begrundelse af Tvangsarveretten, som den højtærede Justitsminister syntes at finde i den Omstændighed, at ingen har bedt om at blive sat i Verden, gjorde heller ikke stærkt Indtryk paa mig. For Resten er jeg ikke Spor i Tvivl om, at den højtærede Justitsminister, hvis det kunde have nyttet noget, absolut vilde have bedt om at blive sat i Verden.

Rytter: Maa jeg først takke den højtærede Justitsminister for hans Besvarelse med Hensyn til det Eksempel, jeg nævnte fra Adoptionsloven. Jeg kan sige, at jeg er overordentlig glad ved det. Jeg synes, der er begaaet Uret paa det Punkt, og det glæder mig, at det kan ændres. Justitsministeren sagde et Par Ord om, hvorfor 16 Aars Alderen burde være det normale, og at de Ting, jeg fremhævede som Ulemper, ogsaa kunde ske efter 18 Aars Alderen. Det er ikke helt rigtigt, for det, jeg har fremhævet, var, at det ene kunde ske, medens Manden var personlig umyndig, men i Tilfælde af at han er 18 Aar, er han personlig myndig, og saa opstaar Uoverensstemmelserne; men saa længe han er 16 Aar, er han underkastet Faderens Myndighed. Det kan vi tale nærmere om i Udvalget.

Maa jeg med Hensyn til de forskellige Spørgsmaal, som er fremdraget af de ærede Ordførere, sige, at der er kommet mange Ting frem, som vi med Udbytte kan forhandle om i Udvalget. Ordførerne har jo været Jurister allesammen undtagen een, det ærede Medlem Hr. Malchau, og jeg maa

maaske have Lov til at sige, at i dette Tilfælde som i saa mange andre blev jeg overrasket over den Evne, som han har til at sætte sig ind i store betydningsfulde Love; ogsaa paa dette Omraade forbaavsedede det mig, hvilket Kendskab han havde dertil. Det siger jeg ikke, fordi det ærede Medlem paa visse Punkter erklærede sig enig med mig, men denne Enighed glæder mig selvfølgelig.

Maa jeg over for flere af de ærede Ordførere og den højtærede Justitsminister straks paa Forhaand sige, for at man ikke skal tro, at der er enstemmig Tilslutning her i Landstinget, at jeg er ikke nogen Tilhænger af en Arvefond. Grunden til, at jeg ikke er det, er, at de Penge, der her kommer ind, bliver minimale, det er vi enige om fra alle Sider. Det bliver ikke store Beløb. Der er oprettet saadan en Fond ved Rask-Ørsted Fondet med en Bestyrelse, der er uafhængig af Staten, og der finder jeg det naturligt, men her vil der blive Tale om en Fond til visse Formaal, hvor man ikke vil kunne nøjes med de Penge, der kommer ind. Der bliver nævnt de trængende Studenter, men det vil være en Draabe i Havet til det, Staten efter min Mening bør yde her. Man nævner ogsaa daarligt stillede Børns Opdragelse, det vil ogsaa her blive en Draabe i Havet. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig urimeligt at oprette en Fond, som kun varetager rent statsmæssige Opgaver, hvor Staten alligevel maa give Tilskud. Kunde man nævne nogle Formaal, hvor Staten ikke har noget at sige, det var noget andet. Men med Hensyn til de Formaal, der bliver nævnt — og saadan bliver det mere og mere —, har Staten i Forvejen et vist Indseende med Tingene.

Maa jeg endelig gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Steincke, som saa tit har misforstaaet mig, absolut ikke med Vilje, i høj Grad med Uvilje. Han sagde, at jeg begyndte mit Foredrag med at sondre mellem Lidelse og Realitet. Det kan være, jeg har udtrykt mig utydeligt, men det var ikke min Mening. Min Mening var at sondre mellem det ærede Medlem Hr. Steinckes individuelle Lidelser og Realiteten i dette Forslag. Jeg ved, at det ærede Medlem er tilbøjelig til at opfatte sig selv som identisk med Staten eller med det offentlige. Det var altsaa ikke min Mening at sige det, som det ærede Medlem anførte, Meningen var netop at gøre en Sondring mellem de to Ting, jeg her har nævnt.

Lannung: Den højtærede Justitsminister oplyste, at han bøjede sig for stærkere